

4. W razie konieczności pozyskania większej liczby okazów lub materiałów dla celów, o których mowa w ust. 1, zezwolenia wydaje Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

§ 10. 1. Do zakresu działania dyrektora Parku należy w szczególności:

- 1) kierowanie całokształtem działalności administracji Parku,
- 2) zarządzanie majątkiem państwowym wchodzącym w skład Parku,
- 3) ustalanie planów pracy i projektów preliminarzy budżetowych,
- 4) przedstawianie władzy przełożonej sprawozdań z działalności administracji Parku.

2. Dyrektor Parku ponosi odpowiedzialność za całokształt działalności administracji Parku oraz za majątek państwowy wchodzący w skład Parku.

§ 11. Administracja Parku obowiązana jest rozwijać społeczną akcję ochrony przyrody za pośrednictwem młodzieży, turystów itp.

§ 12. Dyrektor Parku upoważniony jest do wydawania na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej szczegółowych zarządzeń w sprawach przeprowadzania na terenie Parku ochrony ustanowionej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Karkonoskiego Parku Narodowego oraz niniejszym zarządzeniem.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *J. Dąb-Kociół*

107

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 2 marca 1959 r.

w sprawie określenia granic Kampinoskiego Parku Narodowego i ograniczeń obowiązujących na jego terenie oraz w sprawie zarządzania Parkiem.

Na podstawie § 2 ust. 3, § 4 ust. 2, § 5 oraz § 7 ust. 2 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Kampinoskiego Parku Narodowego (Dz. U. Nr 17, poz. 91) zarządza się, co następuje:

§ 1. Granice Kampinoskiego Parku Narodowego, zwanego dalej „Parkiem”, mają przebieg następujący: granica Parku biegnie od wysuniętego na północny zachód narożnika granicy m. st. Warszawy (na południe od wsi Dąbrowa) w kierunku południowym wzdłuż zachodniej granicy m. st. Warszawy aż do punktu przecięcia się jej z kanałem melioracyjnym w odległości ok. 650 m na północ od szosy Warszawa—Izabelin, skąd skręca na południowy zachód i biegnie południowym brzegiem tego kanału aż do punktu przecięcia się z szosą Warszawa—Izabelin. Od tego punktu granica biegnie w kierunku północno-zachodnim wzdłuż wymienionej szosy do punktu zetknięcia się jej z granicą lasu państwowego (oddział 211 Nadleśnictwa Laski), a następnie skręca na południe i biegnie wzdłuż wschodniej granicy oddziału 210 Nadleśnictwa Laski oraz drogą Laski—Klaudyn biegnącą wzdłuż wschodniej ściany lasów prywatnych aż do kanału przecinającego tę drogę w odległości około 130 m na północ od wsi Klaudyn Drugi. Od tego punktu granica biegnie w kierunku zachodnim wzdłuż południowego brzegu wymienionego kanału aż do punktu przecięcia się z drogą prowadzącą z Lipkowa do Truskawia, a następnie tą drogą na odcinku około 120 m w kierunku południowym wzdłuż wschodniej granicy lasu prywatnego, po czym skręca ku zachodowi i biegnie wzdłuż południowej granicy tego lasu aż do zetknięcia się z kanałem, prowadzącym wody od Babic na północ, gdzie skręca na południowy zachód i biegnie na odcinku około 130 m drogą wzdłuż granicy wschodniej lasów prywatnych aż do zetknięcia się z drogą biegnącą na zachód przy południowej stronie wymienionych lasów, tą drogą (około 2.900 m) do zachodniej granicy tych lasów. Od tego punktu granica biegnie na północ początkowo wzdłuż zachodniej granicy lasów prywatnych, a następnie państwowych (oddział 257 i 259 Nadleśnictwa Laski) i dalej wzdłuż południowej i zachodniej granicy lasów państwowych aż do zetknięcia się z drogą prowadzącą ze wsi Lipków do wsi Buda. Od tego punktu granica biegnie tą drogą w kierunku zachodnim około 270 m, a następnie w kierunku południowo-zachodnim przez wieś Mariew aż do punktu przecięcia się drogi z kanałem, przechodzącym w odległości około 150 m na południe od wsi Mariew. Od tego punktu granica biegnie na zachód wzdłuż południowego brzegu kanału do punktu zetknięcia się

z granicą lasów państwowych (oddział 299 Nadleśnictwa Laski), gdzie skręca w kierunku południowym i biegnie wzdłuż granicy lasów państwowych aż do południowo-zachodniego narożnika oddziału 294 Nadleśnictwa Laski. Od tego punktu granica biegnie wzdłuż południowej granicy lasów prywatnych, następnie granicą lasów państwowych (oddział 295 Nadleśnictwa Laski) i znów lasów prywatnych, a dalej granicą lasów państwowych (Nadleśnictwo Kampinos) aż do drogi polnej będącej przedłużeniem południowej granicy oddziału 194 Nadleśnictwa Kampinos, po czym tą drogą do punktu zetknięcia się z lasem wsi Korłowe i osady Białe. Od tego punktu granica biegnie drogą wiodącą wzdłuż południowej granicy tych lasów aż do punktu zetknięcia się z drogą Wróblewo—Wiejca, a następnie tą drogą w kierunku Wiejcy około 150 m aż do punktu, w którym odgałęzia się droga prowadząca na zachód, skąd biegnie tą drogą w kierunku zachodnim wzdłuż granicy łąk i wydm około 2.000 m aż do punktu przecięcia się tej drogi z drogą prowadzącą przez łąki w kierunku południowym do Kampinosa, następnie tą drogą około 150 m w kierunku południowym do punktu przecięcia się z Kanałem Olszowieckim (Starym). Od tego punktu granica biegnie południowym brzegiem Kanału Olszowieckiego na zachód do punktu zetknięcia się z granicą uroczyska „Przymień”, a następnie granicą lasów państwowych tego uroczyska do punktu ponownego zetknięcia się z Kanałem Olszowieckim. Od tego punktu granica biegnie południowym brzegiem Kanału Olszowieckiego do punktu, w którym kanał ten łączy się z rzeczką Łasicą, a następnie lewym brzegiem Łasicy w dół jej biegu do punktu, w którym wpada do niej kanał biegnący w kierunku północnym, po czym biegnie zachodnim brzegiem tego kanału w kierunku północnym do punktu przecięcia się z drogą prowadzącą z Tułowic do Kromnowa i dalej tą drogą do punktu zetknięcia się z granicą lasów państwowych (oddział 131 Nadleśnictwa Kromnów). Od tego punktu granica biegnie wzdłuż granicy lasów państwowych aż do południowo-wschodniego narożnika oddziału 1 Nadleśnictwa Kromnów. Stąd drogą polną z Grochal Górnych w kierunku południowo-wschodnim, a następnie południowym do wsi Feliksów i dalej na wschód drogą Rybitwa—Cybulice Małe do zetknięcia się z granicą lasów państwowych (uroczysko Kazuń oddział 219 Nadleśnictwa Kromnów). Stąd granicą tego lasu w kierunku północnym około 200 m do szosy prowadzącej do Kazunia Polskiego i dalej tą szosą na wschód około 1500 m do drogi polnej prowadzącej ze wsi Majdany do wsi Czeczotki. Dalej tą drogą w kierunku po-

ludniowo-wschodnim przez wieś Czeczotki do wsi Jesionka, skąd biegnie drogą polną aż do zetknięcia się tej drogi z granicą lasów państwowych (oddział 45 Nadleśnictwa Laski). Od tego punktu granica skręca w kierunku północno-wschodnim i biegnie granicą lasów państwowych do punktu zetknięcia się jej z drogą prowadzącą z Palmir (dawny nasyp kolejowy — oddział 6 Nadleśnictwa Laski), a następnie północną stroną tej drogi do punktu zetknięcia się z granicą lasów państwowych (oddział 5 Nadleśnictwa Laski), skąd skręca na północny wschód i biegnie granicą lasów państwowych aż do punktu zetknięcia się z tą drogą (dawny nasyp kolejowy). Od tego punktu granica biegnie wymienioną drogą około 400 m w kierunku południowo-wschodnim, po czym skręca w kierunku południowo-zachodnim i biegnie drogą polną rozgraniczającą grunty uprawne wsi Dąbrowa z zalesioną wydłą aż do punktu zetknięcia się z granicą lasów państwowych (oddział 12 Nadleśnictwa Laski), a następnie granicą lasów państwowych do punktu zetknięcia się z granicą rozparcelowanych gruntów b. majątku Laski, skąd skręca w kierunku południowo-wschodnim i biegnie granicą tych gruntów, a następnie drogą będącą przedłużeniem granicy gruntów rozparcelowanych do punktu zetknięcia się z drogą polną wiodącą z osady Dąbrowa do wsi Wólka Węglowa. Od tego punktu granica biegnie wymienioną drogą polną w kierunku południowym około 500 m do zetknięcia się z zachodnią granicą m. st. Warszawy.

§ 2. 1. W skład Parku wchodzi:

1) obszary objęte ochroną rezerwatową:

a) zwarty kompleks o powierzchni około 20.000 ha należący do państwowego gospodarstwa leśnego (oddziały 1—205 Nadleśnictwa Kampinos; oddziały 1—70, 71 c, d, e, f, g, h, i, j, k, 72—76, 77 k, m, n, t, s, u, y, z, a¹, b¹, c¹, d¹, e¹, f¹, g¹, h¹, i¹, 78—132, 136—215 Nadleśnictwa Kromnów; oddziały 1—184, 199—254, 256—297, 299 Nadleśnictwa Laski) wraz z enklawami stanowiącymi:

- grunty należące do Państwowego Przedsiębiorstwa Rozrywkowego o powierzchni około 65 ha,
- grunty należące do wsi Łazy o powierzchni około 8 ha,
- grunty wsi Białuty o powierzchni około 16 ha położone na terenie Nadleśnictwa Kampinos,
- grunty należące do wsi Truskaw Mały o powierzchni około 32 ha oraz grunty prywatne o powierzchni około 0,60 ha położone na terenie Nadleśnictwa Laski,

b) uroczysko Piekiełko (oddział 206 Nadleśnictwa Kampinos) o powierzchni 13,03 ha, należące do państwowego gospodarstwa leśnego,

c) uroczysko Przyćmień (oddziały 209—219 Nadleśnictwa Kampinos) o powierzchni 216,31 ha, należące do państwowego gospodarstwa leśnego,

d) uroczysko Opaleń (oddziały 190—198 Nadleśnictwa Laski) o powierzchni 168,39 ha, należące do państwowego gospodarstwa leśnego,

e) uroczysko Leśna Góra (oddział 255 Nadleśnictwa Laski) o powierzchni 17,43 ha, należące do państwowego gospodarstwa leśnego,

f) uroczysko Cybulice o powierzchni około 29,94 ha, należące do państwowego gospodarstwa leśnego (Nadleśnictwo Kromnów),

g) uroczysko Kazuń (część) o powierzchni 44,21 ha należące do państwowego gospodarstwa leśnego (oddziały 219, n, o, p, r, s, t, 221 Nadleśnictwa Kromnów),

h) uroczysko Lipków o powierzchni około 134,94 ha, należące do państwowych gospodarstw rolnych,

2) obszary spełniające rolę strefy ochronnej, położone w granicach Parku określonych w § 1, nie wymienione w pkt 1, o łącznej powierzchni około 18.500 ha.

2. Obszary włączone do Parku dla celów administracyjnych stanowiące następujące grunty należące do państwowego gospodarstwa leśnego, położone poza granicami Parku określonymi w § 1:

1) z Nadleśnictwa Kampinos:

- a) uroczysko Sianno (oddział 207) o powierzchni 43,47 ha,
- b) uroczysko Wólka Smolana (oddziały 208, 220, 221) o powierzchni 91,90 ha,
- c) uroczysko Maszynka (oddziały 222—224) o powierzchni 47,91 ha,
- d) uroczysko Pawłowice (oddział 225) o powierzchni 4,00 ha,
- e) uroczysko Kozuski (oddział 226) o powierzchni 34,54 ha,
- f) uroczysko Teresin (oddziały 227—248) o powierzchni 469,63 ha,
- g) uroczysko Czerwonka (oddział 249) o powierzchni 35,59 ha,
- h) uroczysko Bielice (oddział 250) o powierzchni 15,65 ha,
- i) uroczysko Kozłów Biskupi (oddział 251) o powierzchni 32,32 ha,
- j) uroczysko Zakrzew (oddział 252) o powierzchni 23,07 ha,
- k) uroczysko Tyczynogi (oddział 253) o powierzchni 31,12 ha;

2) z Nadleśnictwa Kromnów:

- a) uroczysko Piaski Królewskie (oddział 71 a, b) o powierzchni 1,48 ha,
- b) uroczysko Kromnów (oddział 77a, b, c, d, e, g, h, i, j, l, o, p, r, w, x) o powierzchni 12,21 ha,
- c) uroczysko Tułowice (oddziały 133—135) o powierzchni 68,88 ha,
- d) uroczysko Kazuń (oddziały 216—218, 219a, b, c, d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, 220) o powierzchni 176,94 ha,
- e) uroczysko Kazuń Polski o powierzchni około 40,39 ha,
- f) uroczysko Dębina o powierzchni około 21,00 ha,
- g) uroczysko Kazuń Nowy o powierzchni około 14,00 ha.

3. Do obszaru ochrony rezerwatowej mogą być włączone przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego na podstawie opinii Rady Parku inne tereny, stanowiące własność Państwa spośród wymienionych w ust. 1 pkt 2.

§ 3. 1. Ochronie ścisłej podlegają następujące obszary lasów państwowych:

1) z Nadleśnictwa Kampinos:

- a) oddziały 19—29, 38, 39 — o ogólnej powierzchni 396,70 ha,
- b) oddziały 137 b, 138 f — o ogólnej powierzchni 16,13 ha,
- c) oddział 151 h — o powierzchni 8,96 ha,
- d) oddziały 169, 170a, 171 a, b, 172 a, b, 1 — o ogólnej powierzchni 95,77 ha;

2) z Nadleśnictwa Kromnów:

- a) oddziały 3, 4 i, j, l, m, n, o, 5 g, i, l, 6 h, 9—14, 28, 29, 47, 48, 95—97, 146—148, 185—188 — o ogólnej powierzchni 724,42 ha,
- b) oddziały 161 e, f, g, 162 e, f, g, h, i, j, 163 f, g, h, 164 g, 197 c, d, e, f, 198-204 — o ogólnej powierzchni 271,63 ha,
- c) oddział 214 c — o powierzchni 4,75 ha;

3) z Nadleśnictwa Laski:

- a) oddziały 11, 25, 44 — o ogólnej powierzchni 147,00 ha,
- b) oddziały 49—52, 53 b, c, 54 b, c, 55—57, 67—74, 92—100, 114, 117—121, 131—134 — o ogólnej powierzchni 614,08 ha,

c) oddziały 176 d, e, f, 233, 234, 269 a, b, c, d, g — o ogólnej powierzchni 70,43 ha.

2. Pozostałe obszary wymienione w § 2 ust. 1 pkt 1, z wyjątkiem terenów zabudowanych lub pozostających pod uprawą rolną, łąkową i pastwiskową, podlegają ochronie częściowej.

3. Ochrona ścisła zmierza do zachowania w stanie nie naruszonym całości przyrody, a w szczególności utrzymania naturalnego składu lasu, jego podszycia i runa oraz wszystkich elementów przyrody żywej, należących do świata roślinnego i zwierzęcego, a także elementów przyrody nieożywionej.

4. Ochrona częściowa zmierza do przywrócenia przyrodzie stanu naturalnego przez stosowanie odpowiednich zabiegów pielęgnacyjno-hodowlanych i ochronnych oraz przez usuwanie elementów obcych pierwotnemu składowi zespołów roślinnych i siedlisku bądź też zachowania w określonym stanie niektórych elementów przyrody.

5. Dyrektor Parku na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej oznaczy bliżej w terenie granice obszarów pozostających pod ochroną ścisłą.

§ 4. 1. Zagospodarowanie wód na obszarze określonym w § 2 powinno być oparte na zasadach zapewniających ochronę występujących na tym obszarze naturalnych zbiorowisk roślinnych i zwierzęcych.

2. Polów ryb i raków może być dokonywany tylko na podstawie zezwolenia dyrektora Parku. Do czasu szczegółowego ustalenia zasad zagospodarowania wód zakres i sposób dokonywania odłowu określa dyrektor Parku zgodnie z opinią Rady Parku.

§ 5. 1. W lasach państwowych wchodzących w skład Parku, położonych na obszarze określonym w § 2 ust. 1 pkt 1, powinno być prowadzone gospodarstwo rezerwatowe. W zależności od stanu lasów poszczególne ich partie podlegają ochronie ścisłej bądź ochronie częściowej.

2. Zasady gospodarstwa rezerwatowego obowiązują również przy wykonywaniu nadzoru nad zagospodarowaniem lasów nie stanowiących własności Państwa, położonych na obszarze określonym w § 2 ust. 1, z zachowaniem przepisów o ochronie tych lasów.

3. Zasady sporządzania i tryb zatwierdzania planów gospodarstwa rezerwatowego w lasach wymienionych w § 2 ust. 1 pkt 1 określi Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w osobnym zarządzeniu.

§ 6. W miarę postępowania procesu unaturalnienia lasów wchodzących w skład rezerwatów częściowych oraz stosownie do innych potrzeb ochrony przyrody mogą być z nich na obszarach stanowiących własność Państwa tworzone przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, na wniosek Państwowej Rady Ochrony Przyrody, uzgodniony z prezydium wojewódzkiej rady narodowej, dalsze rezerваты ścisłe.

§ 7. 1. Obszar wymieniony w § 2 ust. 1 podlega ochronie krajobrazu, która zmierza do zabezpieczenia i zachowania wartości estetycznych i swoistych cech krajobrazu.

2. Nieużytki i inne grunty znajdujące się na obszarze określonym w ust. 1, a nie nadające się do trwałej uprawy rolnej, powinny być zalesione zgodnie z zasadami zagospodarowania przestrzennego tych terenów.

§ 8. 1. W razie naruszenia stanu lasu przez klęskę żywiołową lub w razie niebezpieczeństwa pojawienia się szkodnika zagrażającego istnieniu lasu na terenach pozostających pod ochroną ścisłą powinny być zastosowane niezbędne zabiegi ochronne. Decyzje o rodzaju i rozmiarze tych zabiegów podejmuje Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego na podstawie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

2. Na obszarach pozostających pod ochroną ścisłą mogą być również wykonywane czynności uznane przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego, na podstawie opinii Państwowej

Rady Ochrony Przyrody, za niezbędne w związku z udostępnieniem dla zwiedzania niektórych części tych obszarów.

§ 9. 1. Na obszarach pozostających pod ochroną częściową, stanowiących własność Państwa, nie mogą być wykonywane następujące czynności:

- 1) usuwanie drzew, z wyjątkiem przypadków, kiedy podyktowane jest potrzebami gospodarstwa rezerwatowego,
- 2) zbiór owoców roślin runa poza miejscami wyznaczonymi przez dyrektora Parku po zasięgnięciu opinii Rady Parku i za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium powiatowej rady narodowej,
- 3) zbiór owoców i nasion drzew oraz krzewów, z wyjątkiem przypadków, kiedy potrzebne to jest dla celów gospodarstwa rezerwatowego,
- 4) zbiór roślin oraz ziół leczniczych,
- 5) zbiór ściółki leśnej oraz zbieranie mchu,
- 6) pozyskiwanie żywicy.

2. W przypadkach uzasadnionych wyjątkowymi okolicznościami dyrektor Parku może na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej zezwolić na dokonywanie czynności wymienionych w ust. 1 pkt 4, 5 i 6.

§ 10. 1. Na obszarze Parku określonym w § 2 ust. 1 pkt 1 zakazane jest:

- 1) zanieczyszczanie terenu,
- 2) polowanie, chwytanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
- 3) niszczenie i uszkodzanie drzew oraz niszczenie innych roślin,
- 4) zanieczyszczanie wód,
- 5) dokonywanie zmiany biegu wody oraz wznoszenie lub usuwanie zastawek i zapór bez uzgodnienia z dyrektorem Parku,
- 6) niszczenie gleby, uszkodzanie i wydobywanie skał i minerałów,
- 7) zakłócanie ciszy oraz wzniecanie ognia,
- 8) wydobywanie torfu,
- 9) zmiana uprawy łąkowej na inny rodzaj uprawy,
- 10) przeprowadzanie na terenach nie należących do państwowego gospodarstwa leśnego bez uzgodnienia z dyrektorem Parku prac melioracyjnych,
- 11) pasanie zwierząt gospodarskich na terenach stanowiących własność Państwa,
- 12) wznoszenie bez uzgodnienia z dyrektorem Parku wszelkich budowli wchodzących zarówno w zakres budownictwa indywidualnego, jak i budownictwa dla celów społecznych; w razie negatywnego stanowiska dyrektora Parku co do wznoszenia budynku mającego być własnością indywidualną zainteresowanemu przysługuje odwołanie do Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego; w razie niezgodności stanowisk dyrektora Parku i organów służby architektoniczno-budowlanej prezydium właściwej rady narodowej co do wznoszenia budynków dla celów społecznych — rozstrzyga Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego w porozumieniu z Prezesem Komitetu do Spraw Urbanistyki i Architektury,
- 13) budowanie nowych urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych oraz urządzeń leczniczych, których istnienie mogłoby być sprzeczne z celami Parku,
- 14) wznoszenie i prowadzenie zakładów przemysłowych,
- 15) obozowanie poza miejscami wyznaczonymi przez dyrektora Parku,
- 16) prowadzenie bez zgody dyrektora Parku zakładów handlowych lub handlu okrężnego,
- 17) używanie pojazdów mechanicznych i konnych poza drogami wyznaczonymi przez dyrektora Parku za zgodą

właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium powiatowej rady narodowej,

- 18) umieszczanie bez zezwoleń dyrektora Parku tablic, napisów, ogłoszeń reklamowych i innych znaków,
- 19) wszelkie działania mogące zniszczyć i zmienić w istotny sposób naturalny krajobraz lub poszczególne jego elementy, jak jeziora, formy ukształtowania ziemi itp.

2. Ograniczenia wymienione w ust. 1 pkt 1, 3, 5, 6, 7 i 11 stosuje się z uwzględnieniem przepisu § 3 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Kampinoskiego Parku Narodowego (Dz. U. Nr 17, poz. 91).

3. Przepis ust. 1 pkt 12 nie zwalnia od obowiązku uzgodnienia lokalizacji inwestycji oraz uzyskania zatwierdzenia projektów budowli.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1 pkt 8, 9, 15, 16 i 17 — dyrektor Parku wydaje po zasięgnięciu opinii Rady Parku. Decyzje w sprawach wymienionych w ust. 1 pkt 5, 10, 12 — dyrektor Parku wydaje zgodnie z opinią Rady Parku.

5. Przepis ust. 1 pkt 16 nie zwalnia osób prawnych i fizycznych od obowiązku uzyskania zezwolenia na wykonywanie czynności handlowych zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 11. 1. Na obszarze określonym w § 2 ust. 1 pkt 2 zakazane jest:

- 1) zanieczyszczanie wód,
- 2) zanieczyszczanie terenu, z wyjątkiem przypadków, kiedy to jest konieczne w związku z racjonalnym użytkowaniem terenu,
- 3) dokonywanie zmiany biegu wody oraz wznoszenie lub usuwanie zastawek i zapór oraz innych prac melioracyjnych uzgodnienia z dyrektorem Parku,
- 4) wydobywanie torfu — bez uzgodnienia z dyrektorem Parku,
- 5) zmiana uprawy łąkowej na inny rodzaj uprawy — bez uzgodnienia z dyrektorem Parku,
- 6) polowanie, chwywanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt.

2. Stanowisko w sprawach, o których mowa w ust. 1 pkt 3, 4 i 5, dyrektor Parku zajmuje zgodnie z opinią Rady Parku.

3. Właściwe organy administracji prezydium rady narodowej przy wydawaniu zezwoleń na wznoszenie budowli na obszarze określonym w § 2 ust. 1 pkt 2 obowiązane są zasięgać opinii Rady Parku.

§ 12. Plany zagospodarowania przestrzennego bądź założenia do planów zagospodarowania przestrzennego terenów określonych w § 2 powinny być uzgodnione z Radą Parku.

§ 13. 1. Ruch turystyczny na obszarze Parku określonym w § 2 ust. 1 pkt 1 może odbywać się tylko na drogach i ścieżkach oraz wodach wyznaczonych do tego ruchu według zasad ustalonych przez dyrektora Parku, po rozpatrzeniu wniosków organizacji turystycznych, na podstawie opinii Rady Parku, za zgodą prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

2. Wszelkie czynności związane z obsługą ruchu turystycznego mogą wykonywać tylko osoby upoważnione do tego przez dyrektora Parku lub stowarzyszenia, które działalność swoją w zakresie turystyki na tym obszarze uzgodniły z dyrektorem Parku.

3. Dyrektor Parku na podstawie opinii Rady Parku, za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej, wyda szczegółowe przepisy dla zwiedzających. Przepisy te mogą wprowadzić czasowe wyłączenie niektórych terenów z wykorzystania dla

celów turystycznych ze względu na odnowienie, pielęgnację lub ochronę lasu.

§ 14. 1. Dyrektor Parku może udzielać zezwoleń na dokonywanie na obszarze Parku określonym w § 2 ust. 1 pkt 1:

- 1) drobnego zbioru i wynoszenia z terenu Parku owoców, nasion drzew i krzewów, zbioru roślin, ziół leczniczych i innych okazów przyrodniczych wyłącznie dla celów naukowych,
- 2) łowienia i zabijania pojedynczych okazów zwierząt i wynoszenia takich okazów z terenu Parku dla celów naukowych lub w razie konieczności zmniejszenia stanu liczebnego określonego gatunku zwierząt ze względu na realizację innych celów ochrony przyrody,
- 3) robót geologiczno-poszukiwawczych, geologiczno-rozpoznawczych i hydrogeologicznych, wydobywania drobnej ilości skał i minerałów oraz dokonywania innych czynności niezbędnych w związku z prowadzeniem prac naukowo-badawczych.

2. Udzielanie zezwoleń, o których mowa w ust. 1, dotyczących badań naukowych nie powinno być sprzeczne z planem badań naukowych ustalonym przez Polską Akademię Nauk, a ponadto w odniesieniu do robót geologiczno-poszukiwawczych, geologiczno-rozpoznawczych i hydrogeologicznych powinno być również zgodne z planem ustalonym przez Centralny Urząd Geologii i w porozumieniu z Ministrem Żeglugi i Gospodarki Wodnej. Do czasu ustalenia tych planów zezwolenia te mogą być udzielane na podstawie opinii Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

3. Udzielanie zezwoleń na dokonywanie czynności wymienionych w ust. 1 dla celów doświadczalnych i ochrony przyrody może odbywać się na podstawie opinii Rady Parku.

4. W razie konieczności pozyskania większej liczby okazów lub materiałów dla celów, o których mowa w ust. 1, zezwolenia wydaje Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego.

§ 15. 1. Do zakresu działania dyrektora Parku na obszarze określonym w § 2 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 należy sprawowanie zarządu, a w szczególności:

- 1) kierowanie całokształtem działalności administracji Parku,
- 2) zarządzanie majątkiem państwowym wchodzącym w skład Parku,
- 3) ustalanie planów pracy i projektów preliminarzy budżetowych,
- 4) przedstawianie władzy przełożonej sprawozdań z działalności administracji Parku.

2. Dyrektor Parku ponosi odpowiedzialność za całokształt działalności administracji Parku na obszarze określonym w § 2 ust. 1 i 2 oraz za majątek państwowy wchodzący w skład Parku na obszarze określonym w § 2 ust. 1 pkt 1 i ust. 2.

§ 16. Administracja Parku obowiązana jest rozwijać społeczną akcję ochrony przyrody za pośrednictwem młodzieży, turystów itp.

§ 17. Dyrektor Parku upoważniony jest do wydawania na podstawie opinii Rady Parku i za zgodą właściwego dla spraw ochrony przyrody organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej szczegółowych zarządzeń w sprawach przeprowadzania na terenie Parku określonym w § 2 ust. 1 ochrony ustanowionej rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 16 stycznia 1959 r. w sprawie utworzenia Kampinoskiego Parku Narodowego oraz niniejszym zarządzeniem.

§ 18. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: J. Dąb-Kociol